

Si les parets parlessin... (Història d'un edifici)

A Consell de Cent, 425, hi ha hagut *El Correo Catalán*, *Diario Femenino*, *Avui* i ara *El Periódico*

—Arantxa Abaurrea—

Ara fa gairebé trenta anys que es va construir l'edifici situat al carrer Consell de Cent, 425, entre Bailèn i el passeig de Sant Joan. L'immoble serviria per albergar-hi *El Correo Catalán*, diari carlí i catòlic que iniciava una etapa de forta expansió. De llavors ençà, les seves parets han estat testimonis de molts tràngols. Ara es preparen per rebre un nou inquilí: *El Periódico de Catalunya*.

La història, però, podria remuntar-se a principi de segle. El passeig de Sant Joan marcava la frontera de la ciutat de Barcelona. Era una zona on els traginers arribaven amb les mercaderies que després es distribuïen per la ciutat. Com a prova d'això, actualment trobem les nombroses empreses de transports i magatzems que hi ha al barri. L'immoble del Consell de Cent, 425, llavors als afores de la ciutat, era l'emplaçament de les antigues cotxeres de cavalls, mitjà predecessor del tramvia, quan encara no hi havia electricitat. Més tard, arran de la guerra civil, la casa va estar ocupada per una caserna de la Guàrdia Civil Muntada. L'edifici de Consell de Cent va ser un dels primers que es van construir pensant expressament en una redacció de diari. L'entorn era, si fa no fa, molt semblant a l'actual, però això sí, una mica més tranquil. Just al davant hi havia el cinema Cervantes, on després va aixecar-se l'Scala, que també ha desaparegut per deixar lloc a un negoci més sucós: un bingo.

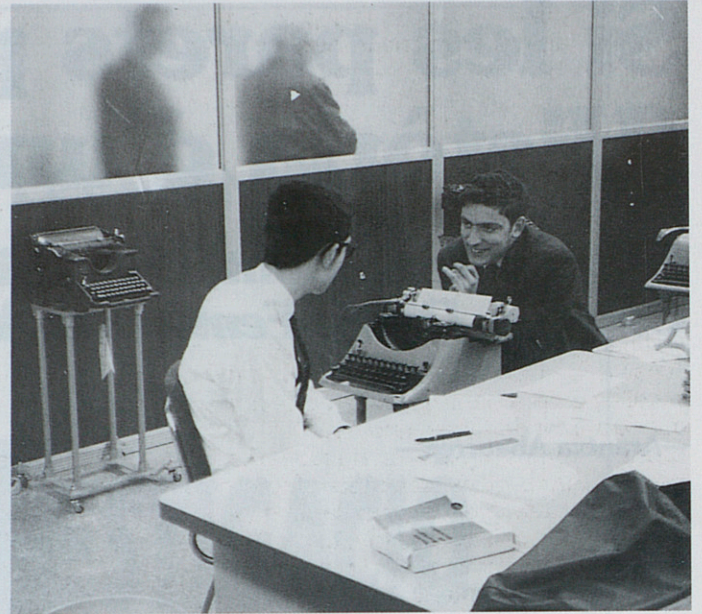
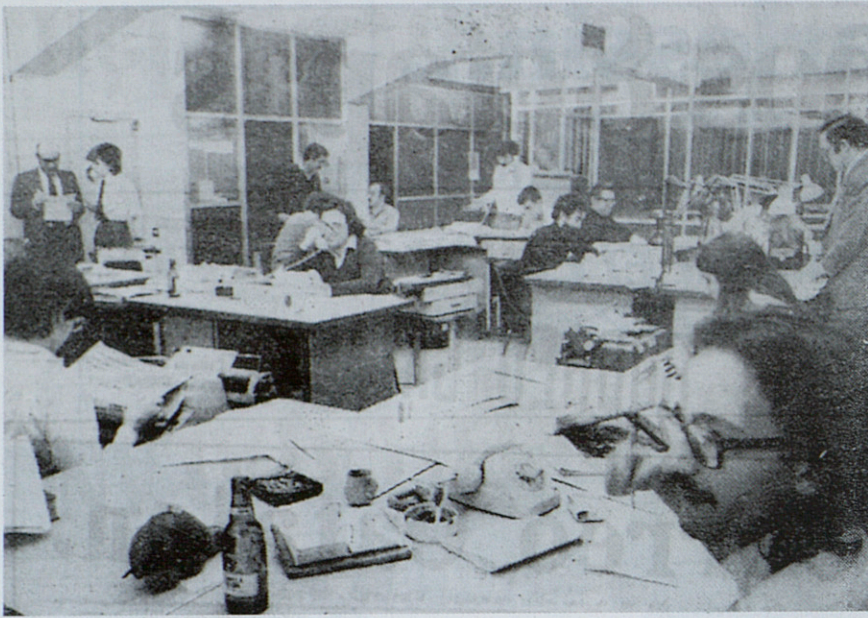
Entre els mesos d'octubre i desembre d'aquest any, el rotatiu *El Periódico* hi traslladarà, a més de la redacció, tots els serveis que ara té al carrer d'Urgell, 71. Uns mesos abans, el Grupo Zeta anirà a un edifici del costat de nova construcció. D'aquesta manera el diari i l'empresa treballaran a la mateixa illa de cases.

Desallotjar la Guàrdia Civil

L'antic edifici l'ocuparen les tropes de la Guàrdia Civil que van sufocar l'alçament a Barcelona, l'any 36. A la caserna vivien més de trenta famílies, que van haver de marxar quan l'empresa impressora, Gráficas Industriales, i l'editora d'*El Correo Catalán*, Fomento de la Prensa Tradicionalista —que aleshores eren la mateixa empresa—, van comprar l'immoble. Segurament va ser la primera vegada a la història que uns particulars desallotjaven la benemèrita "sense pagar ni un duro", segons

—Destino, Primera Plana i
Barcelona Deportiva són
setmanaris que també van tenir
la redacció a l'històric edifici del
carrer Consell de Cent —

A dalt, l'antiga redacció d'El Correo Catalán, en una fotografia de febrer de 1980 i una altra de l'any 1969. A la dreta, l'actual redacció de l'Avui

Diferents noms per a una mateixa activitat

— La capçalera d'El Correo Catalán la va comprar Sebastià Auger després que es descobrí que ni tan sols estava registrada —

l'antic gerent d'*El Correo*, Josep M. Baygual. El propietari de l'immoble estava desesperat perquè la Guàrdia Civil pagava un lloguer molt minso, i hi anava de tant en tant per veure si podia fer-los marxar, fins al punt que li van prohibir l'entrada. Llavors, Baygual es va assabentar d'aquesta situació i va començar les gestions.

Josep M. Baygual, propietari aleshores de la majoria de les accions de l'empresa, juntament amb el seu pare, Francesc, i el seu germà Bonaventura, va ser qui va negociar la compra de l'edifici directament amb el general Serra Algarra. La Guàrdia Civil tenia el dret de retracte si volia comprar l'edifici, i per un bon preu, ja que feia molt de temps que hi vivien. Però va passar el temps reglamentari i no ho va fer. La casa va anar a mans de Gráficas Industriales SA, la nova societat creada pràcticament pels mateixos accionistes que *El Correo Catalán*, destinada a imprimir el diari i també altres treballs complementaris.

L'operació de compra, que incloïa l'edifici del Consell de Cent, 425, més un altre situat al costat del carrer Bailén, es va tancar amb un preu molt baix: quatre milions. El propietari —del qual ningú recorda el nom— no podia fer un gran negoci, ja que ell tot sol no podia desnonar els guàrdies, i a més aquell terreny estava considerat com a zona verda. Gràcies a les bones relacions que hi havia entre el consistori i el rotatiu, van aconseguir requalificar la zona verda com a urbanitzable. L'ajuda no s'acabaria pas aquí.

La plaga de les rates

La intervenció de l'Ajuntament de Barcelona va resultar d'una gran vàlua en tot el procés següent. Josep M. de Porcioles, aleshores alcalde de Barcelona, era també conseller delegat d'*El Correo*, i va prometre habitatges a les famílies del cos de seguretat, que a través de l'Institut Municipal de la Vivenda van anar a parar a diferents barris de la ciutat, com la Guineueta o el Turó de la Peira. Els oficials anirien a ocupar una caserna que s'estava acabant de construir a l'Avinguda de Madrid.

La mudança s'anava efectuant a poc a poc, a mesura que els trobaven casa. Cada cop que hi havia un desallotjament, a *El Correo Catalán* el director, Andreu Roselló, o el sots-director, Manuel Ibáñez Escofet, deien a Josep Pernau: "Afluixa, Pernau, que hem aconseguit un nou pis", perquè no fes cap comentari massa punxent sobre la qüestió en la seva secció diària de crítica municipal. La casa, declarada en estat ruïnós, va quedar buida a finals de 1963.

Quan es va enderrocar l'edifici, va aparèixer als soterranis una gran plaga de rates, que probablement s'havien reproduït a la regalada quan hi havia les quadres dels cavalls de la Guàrdia Civil. Potser, però, les primeres ventrades van tenir lloc a principi de segle, amb les cotxeres de cavalls. N'hi havien tantes i els

espècimens eren tan grans, que els obrers es van negar a treballar-hi. Un altre cop l'ajuda de l'Ajuntament, de la mà de la brigada raticida, va resoldre els entrebancs. La fortor dels estables va trigar més temps a esvair-se.

Un canvi com de la nit al dia

Les noves màquines de Gráficas Industriales, una rotativa tipogràfica de model Goss i una de gravat en relleu Cerutti, van ser instal·lades als soterranis sense que abans haguessin de construir la resta dels pisos. Josep M. Baygual era qui s'encarregava de supervisar les obres, i sempre arribava a la vella redacció ple de pols. Durant un temps hi portaven les maquetes del *Correo* per fer-ne la impressió, fins que van traslladar la redacció i els altres departaments del diari, a mitjan setembre de 1986.

L'antiga redacció i les màquines d'*El Correo Catalán* ocupaven l'entresol de l'hotel Montecarlo, a la Rambla, on hi havia hagut la seu del diari *Las Noticias* —que no té res a veure amb l'homònim de tipus sensacionalista que va sortir al maig del 1990 i va morir dos mesos després—. Aquelles dependències, sense llum natural, amb poc espai i un xic insalubres, no estaven a l'altura d'un diari que en aquells

El rètol de l'editorial Destino és la imatge amb més temps de permanència ininterrompuda a la façana de l'edifici: 24 anys

Mori la revista, però resta l'editorial

— Les plantes que va ocupar *El Correo* són propietat de Banca Catalana i estan llogades a diverses empreses de serveis —

Les plaques de la recepció han anat canviant al mateix temps que les empreses. Encara n'hi queda alguna d'anacrònica.

Un termòmetre periodístic

moments estava en fase d'expansió gràcies a l'entrada de nous accionistes procedents del ram tèxtil cotoner.

Abans el diari havia conegut diferents locals, primer al carrer Princesa, 12, després a Banyes Nous, 16, i a la Rambla. En un primer moment, segons declaracions de J.M. Baygual, els consellers del diari no estaven pas a favor de la compra d'un altre edifici, i va ser gràcies al suport del seu pare i d'Enric Aguilar, també conseller i distribuïdor cinematogràfic d'Universal Films, que la proposta de Baygual es va tirar endavant. La idea de crear un gran complex gràfico-industrial va ser seva, segons ell mateix afirma.

El canvi a Consell de Cent va ser rebut l'any 1966 amb una gran alegria pels treballadors. L'aspecte més remarcable era la gran sala redaccional, a l'àtic, sense mampares, fora d'una per aïllar el tèlex antediluvià, amb cinta perforada, i els sorollosos teletips, i una altra al fons de la sala que separava un compartiment per a persones que feien una feina més intemporal, com el Busquets Molas, que portava la secció "Buenos días", que després es digué "Bon dia" sense que la censura hi fiqués cullerada. Unes grans vidrieres deixaven passar la llum tot el dia. Pel davant donaven a una terrassa amb vista al carrer del Consell de Cent, i per darrera a l'interior de l'illa de cases. L'amplada de la sala permetia disposar d'una taula per a cada redactor.

El Correo Catalán ocupava en total tres plantes: els baixos, amb els serveis de publicació i subscripció; la setena o àtic, on hi havia la redacció i els despatxos de direcció i

d'administració, i el sobreàtic, amb l'arxiu, la biblioteca, la sala per als consells i una sala d'actes disposada com un petit escenari de teatre. Les plantes primera i segona, propietat de Gráficas, estaven ocupades pel taller, amb les màquines de linotip, la Ludlow per als títols, l'estenotípia, les platines, les màquines de fer filets i d'altres serveis del diari. A la planta baixa, però més cap a l'interior de la mansana, hi havia també les dues rotatives de Gráficas Industriales —tipografia i gravat en relleu en quatricromia— i els laboratoris de fotogravat i gravat en relleu.

Altres inquilins

La distribució de les altres plantes d'aquest edifici ha resultat difícil d'esbrinar, ja que cada testimoni en deia una de diferent, de tal manera que semblava que l'edifici s'estirava i s'arronsava a mesura que anàvem entrevistant els seus protagonistes. Encara, però, que les contradiccions han estat múltiples, al final podem donar una aproximació bastant exacta de les plantes, amb el que hi havia a dins. Gráficas Industriales va néixer juntament amb el projecte de l'edifici. La visió de la Gráficas era crear un gran complex gràfic, i no sols imprimir les pàgines d'*El Correo*. Per això els altres inquilins de l'immoble havien de ser socis de l'empresa i imprimir allà els seus productes. Així és com hi va arribar l'editorial Destino, amb Josep Vergés al capdavant. La família Vergés va comprar la planta cinquena. La redacció de *Destino* s'hi va traslladar el gener de 1968. Fins aleshores s'editava als tallers de *La Vanguardia*,

— La redacció de Destino s'hi va traslladar l'any 1968, i quan morí la revista s'hi va quedar l'editorial —

al carrer Tallers, i va deixar de fer-ho quan el comte de Godó abandonà aquest setmanari, massa conflictiu i amb contínues suspensions. L'editorial encara és al mateix lloc, però la revista deixà d'editar-se a Gráficas Industriales quan va passar a mans de l'empresa d'*El Noticiero Universal*, Editorial Mencheta SA, l'abril de 1978. Se la va vendre Jordi Pujol, que n'era propietari des del final de 1974. En aquests més de quatre anys, Pujol va disposar del control de dos mitjans de comunicació: *Destino* i *El Correo Catalán*, diari que va adquirir discretament el gener de 1974 a través d'una altra persona a nom seu.

El publicista Víctor Sagi va comprar la sisena planta. Sagi era un dels accionistes personals majoritaris de Gráficas, i també va ser conseller delegat d'*El Correo*. La seva relació amb el rotatiu va començar des de molt jove, quan va entrar al departament de publicitat a l'antiga redacció situada a Banys Nous. Ell tenia l'exclusiva de la publicitat del diari, i va ser qui l'any 65 va posar les primeres tanques publicitàries en aquest país. Llavors les tanques eren de fusta i l'anunci es feia amb serigrafia sobre el paper. En aquella època *El Correo* s'hi anunciava per les carreteres com "El diario que lee Cataluña".

Sagi va ocupar la nova planta amb les oficines del grup Sagi i amb la delegació de RED, primera empresa que feia publicitat exterior amb seu a Madrid. El 27 d'octubre de 1968 el publicista va treure al carrer un nou diari: *Diario Femenino*, editat per Ilustración SA, que va durar dos anys i mig, i que se'l vendria a Sebastià Auger, del Grupo Mundo, quan les vendes no li permetien sobreviure.

La redacció del diari també va estar instal·lada a la sisena planta. Les oficines de Sagi encara hi van romandre uns mesos, fins que el propietari la vengué a l'empresa de l'*Avui*, Premsa Catalana SA, l'any 1978. El desaparegut *Diario Femenino* es transformaria en *Mundo Diario* quan finalment va aconseguir sortejar els entrebancs que li posava el Registre d'Empreses Periodístiques de l'època.

Una economia d'escala

Algú va interpretar que quan deien això d'unir esforços per fer una economia d'escala entre l'*Avui* i *El Correo Catalán* es referien a la situació de veïnatge, perquè compartien la mateixa escala de l'edifici. La persona que enraonava així desconeixia les intencions de compartir alguns dels serveis entre tots dos diaris per abaratir les despeses.

A través d'una estreta relació de col·laboració en el camp de la publicitat entre Sagi i Premsa Catalana, es va arribar a l'acord de vendre la planta sisena i establir-hi el diari en català. Quan va néixer l'*Avui*, la seva seu social era a la quarta planta de l'edifici d'*El Noticiero Universal*, al carrer Roger de Llúria, i tirava amb la seva rotativa.

Les raons del canvi, segons Jaume Vilalta, ex-

conseller i membre fundador de l'*Avui*, van ser diverses. La principal era que la rotativa del *Ciero* era més antiga que la d'*El Correo* i els sortia més cara. També hi havia les dificultats que trobaven a l'hora de compartir els serveis de les màquines amb les publicacions que s'hi tiraven, el *Ciero*, l'*Sport* i també *El Periódico*. Una altra causa consistia en l'espai insuficient de què disposaven a la planta de Roger de Llúria. D'aquesta manera tot quedava concentrat al mateix edifici.

Al començament del 1981 l'*Avui* va ocupar una part de la quarta planta. Aquest pis, que al principi era propietat de Gráficas Industriales, va passar a mans d'*El Correo Catalán* quan es va produir la separació de les dues empreses, i després el *Correo* el va vendre a l'empresa de l'*Avui*, segons afirma Pere Brossa, ex-gerent de Gráficas Industriales. La compra no va ser directa amb cap de les dues empreses, sinó mitjançant el Fons de Garanties de Dipòsits, tal i com declara Lluís de Carreras, actual gerent de l'*Avui*, i es va realitzar al moment de la liquidació, cap al 1986. La planta quarta acollí distribució, subscripció, publicitat i posteriorment el servei d'administració.

En un article aparegut als *Annals del Periodisme Català* sobre l'afer d'*El Correo*, l'ex-redactor d'aquest diari Ramon Comorera afirma que, a més de la rotativa i dels serveis de publicitat, *Avui* i *El Correo* també compartien la sala de teletips i el gerent. Segons Comorera, aquesta relació es va trencar, entre d'altres coses, per la retenció "de vegades massa prolongada que feia el servei de distribució d'*El Correo* dels diners cobrats per la venda del rotatiu en català". Encara que Comorera situï aquest aspecte a final de 1984, Jaume Vilalta afirma que van deixar d'imprimir a *El Correo* l'any 1983, quan van comprar la nova rotativa, que van situar a Badalona, on ara tenen els tallers.

La nova casa del carrer de Bailèn, a la mateixa mansana que la de Consell de Cent, on es traslladarà el grup Zeta.

Però El Periódico anirà a l'edifici històric.

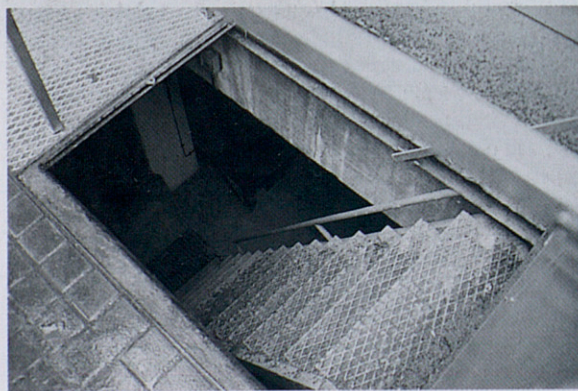
— L'arxiu fotogràfic d'*El Correo Catalán* es troba actualment integrat en el del diari *Avui*, des que l'empresa editora el va adquirir —

Les veus que venien de l'abisme

Als immensos soterranis d'aquella casa hi havia les rotatives de Gráficas Industriales. Quan *El Correo* i Gráficas van instal·lar-se al nou edifici eren completament noves, i llavors molt modernes. N'hi havia dues: una de tipogràfica model Goss i una altra de gravat en relleu Cerutti. També s'hi emmagatzemaven les grans bobines de paper.

Els operaris d'aquests tallers van viure una història de por quan un dia van sentir unes veus estranyes que provenien de les profunditats d'un pou que no es feia servir. Va haver-hi alarma general. Tothom estava espantat. Van obrir el pou i hi van veure uns llums. Resultà que uns obrers que estaven construint el túnel de la línia groga del metro passaven aleshores per sota de l'edifici. Gràcies a les veus "d'ultratomba" es va poder impedir una desgràcia, ja que estaven

La terrassa de l'àtic i el soterrani on hi havia les bobines de paper per a la rotativa de la planta baixa. Una llegenda assegura que els dies que feia sol els redactors d'*El Correo Catalán* agafaven les màquines d'escriure i sortien a treballar a la terrassa. De fet, per al que servia és per als ressopons de les celebracions.

El punt més alt i el més baix de Consell de Cent, 425.

excavant els ciments sense tenir en compte que hi havia a sobre: unes grans falques que sostenien moltes tones de pes de les rotatives. Van haver de reforçar les voltes perquè no s'ensorrés tot. En una primera època, Gráficas Industriales imprimia les pàgines interiors del diari amb la rotativa tipogràfica, i la portada en color amb la de gravat en relleu. També imprimia la revista *Fotogramas* i el setmanari *Destino*. L'empresa va adquirir una altra rotativa de gravat en relleu de cinc cossos, més petita que la primera, de recanvi per si algun dia fallava l'altra i assegurar que el diari sortís cada dia sense cap impediment.

La separació entre Gráficas Industriales i *El Correo Catalán*

El gener de 1978 Gráficas va decidir desvincular-se d'*El Correo*, ja que amb la impressió del diari perdien competitivitat, perquè cada nit havien d'aturar la resta del procés industrial. Gráficas va arribar a un acord amb Fomento de la Prensa SA i els van vendre la rotativa tipogràfica i el personal que editava el diari, i els van llogar una part del soterrani per a la rotativa i l'emmagatzematge del paper.

El dimarts dia 10 de gener de 1978 *El Correo Catalán* apareixia amb un nou format. En una nota, que ocupava una pàgina sencera, anunciava la nova etapa: "Con el cambio de su portada y la novedad de algunas secciones, *El Correo Catalán* se complace en ofrecer hoy, día 10 de enero de 1978, los resultados de dicho proceso de independencia industrial del diario abierto hace pocas fechas". Dos dies abans havien anunciat la compra de tota la maquinària necessària per a l'edició del diari "desde las nuevas fotocomponedoras Mark-5 hasta la primera rotativa, propiedad de Gráficas Industriales, con la que ya se venía realizando la tirada del diario".

A partir d'aquest moment, confirma Pere Brossa, els accionistes que eren comuns a totes dues societats van deixar de ser-ho. Aleshores la portada d'*El Correo* va sortir sense color, excepte una petita franja vermella disposada a dalt de la capçalera i un parell de requadres del mateix color destacant dos titulars. Un any abans ja havia començat l'ensulsiada del rotatiu, i les vendes anaven disminuint ostensiblement. Gráficas necessitava treballar amb més magnitud amb d'altres editors.

Tot tipus de publicacions

Al llarg de la seva vida, Gráficas Industriales va imprimir diferents i molt variats tipus de publicacions, especialment quan va deixar de tirar *El Correo Catalán*. Algunes d'aquestes publicacions han estat de tirada espectacular, com el pornogràfic *Lib*. I també més modestes, com el cas d'una revista anomenada *Barcelona Deportiva*, que instal·lava la redacció als baixos

— La revista de més tiratge que va sortir de la rotativa de Consell de Cent, 425, va ser la pornogràfica *Lib* —

de l'edifici durant unes hores els diumenges a la nit i que donava tots els resultats dels partits dels pobles i totes les classificacions dels grups més petits.

El setmanari *Primera Plana* també l'imprimia Gráficas i, fins i tot, durant els dos primers mesos tenia la seva seu social en algun despatx d'aquella casa. Després passaria al carrer Casanova, 27. Aquesta revista, editada per Ediciones Primera Plana SA, va sortir per primer cop a mitjan febrer de 1977 i va desaparèixer a l'abril del 78. Cinc anys més tard, al maig del 83, tornaria a veure la llum com a suplement d'*El Periódico*, encara que l'únic que hi tenia en comú era la capçalera i l'empresa impressora: Gráficas Industriales. Aquesta segona etapa s'acabaria el novembre de 1984.

A partir de l'any 1979 Gráficas Industriales va començar a treballar pel Grupo Zeta, amb la impressió d'un plec de la revista *Interviú*, que després serien dos, i totes les pàgines de *Lib*. Aquestes dues publicacions, les més importants de Zeta en aquella època, s'imprimien abans a Madrid, als tallers de l'empresa Hauser y Menet. Per desavinences, Zeta hi va trencar i van venir a fer-les a Barcelona.

La feina d'*Interviú* se la van repartir tres impremtes: Gráficas, que feia les pàgines en negre, l'editorial Bruguera, amb el color, i Puresa (Publicacions Reunides SA), amb una altra part de color. Gráficas també s'encarregava d'imprimir *El Jueves*. Aquests treballs de Zeta van durar fins al 1981. A més tiraven la revista *Nuevo Vale*, d'Edicions Heres, *Ajoblanco*, la revista del *Real Automóvil Club de Catalunya (RACC)* i també diversos treballs de publicitat comercial i propaganda electoral.

A les acaballes

Les greus i constants pèrdues de tiratge d'*El Correo Catalán*, que podríem situar des de la segona meitat dels anys setanta, la desvirtualització del model del diari, cada cop més manipulats per l'interès partidista, els constants reemplaçaments de directors de la redacció i del consell d'administració de l'empresa i dels seus accionistes, l'aplicació de noves fórmules i models poc assajats, l'envelliment del material d'impressió, l'aparició d'un nou diari, l'*Avui*, que comportava més pèrdues de lectors, van ser les causes principals que van precipitar la mort, el 23 de setembre de 1986, d'un diari amb més de cent anys d'experiència.

D'*El Correo Catalán* no en va quedar res. Ara només hi ha el record, per a molts, amb episodis de gust agre, com els de Josep Morera Falcó, ex-cap d'Esports del diari, quan evoca que va ser desplaçat de la redacció per dedicar-se a la nova tasca dels encreuats, o el dia que es va enfrontar amb el director, Llorenç Gomis, i es va abaixar els pantalons enmig de la redacció i —cribant— va dir que era la millor manera que ningú altre els hi abaixés.

La capçalera va quedar embargada per un

treballador, Feliu de Travi, que tenia crèdits pendents amb l'empresa per un valor de cinc milions de pessetes. Posteriorment, quan es va subhastar, resultà que ni tan sols estava inscrita al Registre, i la subhasta es va anul·lar. La pista es perd després que Sebastià Auger la comprà. Quan va tornar de l'estranger, Auger va anunciar que tornaria a publicar el diari, però això no es va produir. La maquinària que restava es va vendre a preu de ferralla. L'any passat es van subhastar els

Una vella imatge d'un quiosc amb el primitiu *Correo* exposat

A Consell de Cent, 425, també hi ha hagut sempre un quiosc

— Tota la maquinària d'*El Correo* es va vendre a preu de ferralla quan el diari va tancar, el 23 de setembre de 1986 —

Unes de les poques fotos existents de la rotativa de Gráficas Industriales, on es tiraven *El Correo* i el *Diario Femenino* són aquestes del 1968, fetes en ocasió d'una visita de la cantant Massiel al *Diario Femenino*.

Records de fa un quart de segle.

béns de l'empresa que tenia embargats el col·lectiu de treballadors. N'hi havia d'emmagatzemats al polígon Santiga, a Sabadell, en un local llogat per l'empresa i que, per evitar els robatoris, tenia penjat un cartell on es deia: "Se alquila". D'aquesta subhasta van treure 240.000 ptes., menys d'un 10% del que Fomento de la Prensa els devia. El col·lectiu també va rebre quatre milions de l'empresa Banca Catalana, "per tenir cura dels béns de l'empresa", i la totalitat de l'ajuda del Fons de Garantia Salarial.

Les plantes que eren propietat d'*El Correo* —mitja de la tercera, l'àtic i el sobreàtic—, valorades en setanta milions, van passar a mans de Banca Catalana com a pagament dels crèdits contrets. Actualment les gestiona la immobiliària Alting, que les té llogades, des de fa tres anys, a diverses empreses de serveis.

L'arxiu, amb tota la col·lecció d'*El Correo Catalán*, més un fons documental de premsa i moltes fotografies antigues, el va comprar l'editoria de l'*Avui*. Una part de la col·lecció d'*El Correo* va anar a parar a l'Hemeroteca Nacional de Catalunya.

Desmantellament de Gráficas Industriales

Gráficas Industriales SA la va comprar el Grupo Zeta el 1982, per un preu simbòlic d'una pesseta l'acció, quan la societat també havia entrat en crisi pel fet que les seves màquines havien quedat obsoletes i no tenia prou comandes. El Grupo Zeta a iniciar el desmantellament de l'empresa i va decidir traslladar els treballadors a d'altres empreses relacionades amb el grup, principalment a Eurohueco, una empresa que el grup alemany Welsterman té a Castellbisbal. Al febrer del 82, els treballadors de Gráficas van iniciar una sèrie de manifestacions de protesta davant la redacció d'*El Periódico*. Es van dirigir a l'Associació de la Premsa reivindicant el seu lloc de treball, ja que una part d'ells no volia marxar de Barcelona. Zeta va mantenir l'empresa fins al 1985, en què va plegar definitivament.

El retorn als orígens

D'aquesta compra, el grup Zeta conserva les propietats immobles de Gráficas: soterranis, planta baixa, primer i segon pis de Consell de Cent, 425, i també del solar del costat, on hi havia l'antic pàrquing, al carrer Bailèn, 84. Ara *El Periódico* ocuparà les plantes de Consell de Cent, i el Grup Zeta l'edifici proper que s'ha construït al carrer Bailèn.

El volum continuat i *in crescendo* del diari ha obligat l'empresa a emplaçar-se en un lloc més adient. L'edifici d'Urgell, abans d'instal·lar-s'hi el rotatiu, era una antiga fàbrica de cervesa. Aquestes instal·lacions es vendran, segons afirma José San Clemente, conseller delegat d'Ediciones Primera Plana.

Inicialment Zeta va posar en venda les plantes de Consell de Cent. Una concessionària de la firma Opel va comprar la planta baixa, però com que no es van complir les condicions de pagament, el grup en va recuperar la propietat. Des de fa un any van començar a parlar de la necessitat del trasllat. Un cop es van decidir pel canvi, van pensar a afegir-hi el de la seu de Zeta, amb la idea de concentrar-ho tot al mateix edifici, tal com ho tenen a Madrid.

La desembarcada de la redacció i de la resta d'instal·lacions d'Urgell es realitzarà entre els mesos d'octubre i desembre d'aquest any, tot depèn de l'evolució de les obres de reforma. Zeta deixarà el seu actual emplaçament al carrer de Rocafort per allotjar-se a Bailèn, presumiblement abans del juny.

Aquests nous aires no resultaran gens estranys al president de Zeta, Antonio Asensio, ja que des de molt jove els ensumava, quan anava en bicicleta a portar a *El Correo Catalán* els fotogravats que es feien al taller del seu pare, Carmel. I que a més li portaran un record molt gustós —és de suposar—, ja que aquí va néixer *Primera Plana*, la revista de la qual després cediria el nom a l'empresa que es convertiria en pocs anys en un gran imperi, Ediciones Primera Plana SA, editora d'*El Periódico de Catalunya*. ●

— Antonio Asensio torna ara com a empresari als locals on de petit portava els fotogravats del taller del seu pare —